

«Ό,τι σπείρει κανείς, αυτό θα θερίσει»

*«Μη πλανάσθε, ο Θεός δεν εμπαίζεται· επειδή ο, τι αν
σπείρη ο άνθρωπος, τούτο και θέλει θερίσει.»*

— Γαλάτες 6:7 —

Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ που γράφτηκε προς τις εκκλησίες στην περιοχή της Γαλατίας ισχύει επίσης για κάθε ακόλουθο του Χριστού σε όλη την παρούσα Εποχή του Ευαγγελίου. Οι νουθεσίες του είναι για εκείνους που έχουν συνάψει διαθήκη με τον Θεό, παρουσιάζοντας τους εαυτούς τους μια «θυσία ζώσα» και προσπαθώντας να «μη συμμορφωθούν με αυτόν τον κόσμο, αλλά ... να μεταμορφωθούν με την ανακαίνιση» του νοός τους. (Ρωμ. 12:1,2) Καθώς μπαίνουμε σε ένα νέο έτος, είναι σκόπιμο να εξετάσουμε τον εαυτό μας σύμφωνα με τη γραμμή αυτού του έργου μεταμόρφωσης που θα πρέπει να λαμβάνει χώρα στις σκέψεις, τα λόγια και τις πράξεις μας.

Στο εναρκτήριο εδάφιο μας, ο Παύλος ξεκινά με προειδοποίηση: «Μη πλανάσθε, ο Θεός δεν εμπαίζεται». Μπορεί προσωρινά να εξαπατήσουμε τον εαυτό μας με το να είμαστε μόνο ακροατές του Λόγου του Θεού και όχι «εκτελεστές» των οδηγιών του. (Ιακώβου 1:22) Ωστόσο, δεν μπορούμε να εξαπατήσουμε τον Θεό επειδή «γνωρίζει τις σκέψεις του ανθρώπου» και «διακρίνει τις σκέψεις και τις προθέσεις της καρδιάς». Κατά συνέπεια, «δεν είναι ουδέν κτίσμα αφάνες ενώπιον αυτού, αλλά πάντα είναι

γυμνά και τετραχηλισμένα εις τους οφθαλμούς αυτού, προς ον έχομεν να δώσωμεν λόγον». —Ψαλμ. 94:11• Εβρ. 4:12,13

Στη συνέχεια, ο Παύλος προσδιορίζει μια πιο σημαντική αρχή που ισχύει για κάθε ακόλουθο του Χριστού - ό,τι σπείρουμε, τούτο και θα θερίσουμε επίσης. Από φυσική άποψη, ένα άτομο που δεν είναι εξοικειωμένο με τη φύση ορισμένων σπόρων μπορεί να σπείρει, εν αγνοία του, σπόρους γαϊδουράγκαθου ή ζιζανίων, αντί, π.χ., για σπόρους σιταριού. Μετά από σύντομο χρονικό διάστημα, μπορεί να επισκεφτούν το χωράφι τους και να πουν: «Αυτοί οι σπόροι φαίνεται να είναι πολύ καλοί. Θα έχω μεγάλη σοδειά σιταριού». Αργότερα, όμως, την εποχή της συγκομιδής, το λάθος στο είδος του σπόρου που σπάρθηκε θα ήταν προφανές. Αυτή η αρχή του αιτίου και του αποτελέσματος ισχύει επίσης για την ανάπτυξη του χαρακτήρα και της καρδιάς μας.

ΟΙ ΣΚΕΨΕΙΣ—Η ΠΗΓΗ ΤΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ

Τι σημαίνει η λέξη «σπέρνω» στο εναρκτήριο εδάφιο μας; Πιστεύουμε ότι αναφέρεται ιδιαίτερα στις σκέψεις, ή τους σπόρους, πάνω στους οποίους μένουμε και συλλογιζόμαστε, αυτούς που «φυτεύουμε». Τα μελλοντικά μας λόγια και πράξεις επηρεάζονται κυρίως από τις προηγούμενες σκέψεις στις οποίες στεκόμαστε. Για να επεκτείνουμε περαιτέρω το θέμα, οι σκέψεις που στοχαζόμαστε σήμερα είναι η πηγή αυτού που θα γίνουμε αύριο. Όπως έγραψε ο Σολομών, «Κράτα την καρδιά σου με κάθε επιμέλεια. γιατί εκ αυτής προέρχονται όλα τα ζητήματα της ζωής». «Διότι όπως σκέφτεται στην καρδιά του, έτσι είναι ο άνθρωπος». —Παρ. 4:23• 23:7

Άλλο είναι να έχεις σπόρο και άλλο πράγμα να φυτεύεις αυτόν τον σπόρο. Για να φυτέψεις έναν σπόρο πρέπει να τον θάψεις, στη συνέχεια να τον καλύψεις και να τον ποτίσεις μετά. Παρομοίως, μια σκέψη που μπορεί να μπει στο μυαλό μας είναι ένα πράγμα, αλλά το να μένουμε σε αυτή τη σκέψη, να τη συλλογιζόμαστε ξανά

και ξανά, ουσιαστικά είναι μια «φύτευση» αυτής της σκέψης στο μυαλό και την καρδιά μας. Έτσι βλέπουμε ότι υπάρχει μεγάλη διαφορά ανάμεσα στο να έχεις μια σκέψη και να σπέρνεις την ίδια σκέψη. Ακριβώς όπως ένας σπόρος πρέπει να φυτευτεί για να παραχθεί μια συγκομιδή, έτσι, τελικά, και οι σκέψεις στις οποίες επικεντρωνόμαστε θα έχουν ως αποτέλεσμα τον τύπο του χαρακτήρα που θα αναπτύξουμε και τον τύπο του ανθρώπου που θα είμαστε.

Ένας μικρός σπόρος που φυτεύεται αντιστοιχεί στη μικρή σκέψη που φυτεύουμε. Ένας σπόρος είναι πολύ μικρό πράγμα, αλλά συχνά παράγει ένα μεγάλο φυτό. Παρομοίως, μια σκέψη στην οποία επικεντρωνόμαστε μπορεί να φαίνεται μικρό πράγμα, αλλά μπορεί να προκύψουν πολλά από αυτήν.

Σχετικά με το θέμα της σποράς σκέψεων, θα μπορούσαμε ίσως να αναρωτηθούμε: Γιατί ζούμε με έναν συγκεκριμένο τρόπο; Γιατί ξοδεύουμε τα χρήματά μας όπως κάνουμε; Γιατί πηγαίνουμε σε ορισμένα μέρη; Είναι επειδή οι σκέψεις στις οποίες στεκόμαστε, μας οδήγησαν να ενεργήσουμε με έναν συγκεκριμένο τρόπο προς αυτήν την κατεύθυνση. Όλα ξεκινούν με μια σκέψη, αλλά η σπορά αναφέρεται στο να μένει κανείς σε ορισμένες σκέψεις. Κατά συνέπεια, το έργο του Χριστιανού είναι να ενθαρρύνει τις καλές σκέψεις για να αναπτυχθούν και να απαλλαγούμε από τις κακές σκέψεις, ώστε να μην έχουν την ευκαιρία να αναπτυχθούν.

Στον φυσικό κόσμο, ένας καλός σπόρος δεν έχει αξία αν δεν φυτευτεί. Ομοίως, μια καλή σκέψη έχει μικρή αξία αν δεν επικεντρωθούμε σε αυτήν—δηλαδή, εκτός αν την καλωσορίσουμε, τη διαλογιστούμε και τελικά την πράξουμε. Παρόμοια, ένας κακός σπόρος ή μια σκέψη, δεν θα μας βλάψει αν δεν σταθούμε σε αυτήν ή αν δεν καλωσορίσουμε, διαλογιστούμε και ενεργήσουμε σύμφωνα με αυτήν.

Ως παράδειγμα, θυμόμαστε ότι αφού ο Ιησούς βαπτίστηκε από τον Ιωάννη στον Ιορδάνη, βγήκε αμέσως στην έρημο. Εκεί έμεινε χωρίς φαγητό για σαράντα μέρες

και πεινούσε, και ήρθε ο Σατανάς να τον βάλει σε πειρασμό. Ο Σατανάς δεν ήρθε ορατά, αλλά πρότεινε μια σκέψη στο μυαλό του Ιησού. Παραφράζοντας, πρότεινε στον Ιησού: «Παράγγειλε σε αυτές τις πέτρες να γίνουν ψωμί, αφού τελικά έχεις τη δύναμη εσύ και πεινάς. Γιατί να μην χρησιμοποιήσεις τη δύναμή σου και να φτιάξεις ψωμί από αυτές τις πέτρες;» Ο Ιησούς αρνήθηκε να σταθεί σε αυτή τη σκέψη. Δεν ήθελε να διαλογιστεί ούτε να ενεργήσει πάνω σε αυτό. —Λουκάς 4:1-4

Εδώ είναι ένα μάθημα για εμάς. Δεν πρέπει να κατηγορούμαστε ή να κατηγορούμε τον εαυτό μας για σκέψεις που έρχονται στο μυαλό μας, αλλά είμαστε υπεύθυνοι για εκείνες τις σκέψεις στις οποίες επικεντρωνόμαστε. Εάν έρχεται στο μυαλό μας μια καλή σκέψη, δεν πρέπει να επαινούμε τον εαυτό μας ιδιαίτερα. Ίσως ο Θεός επιτρέπει, με κάποιο τρόπο, να μπει στο μυαλό μας μια καλή σκέψη διαβάζοντας τον λόγο του ή επιτρέποντας σε κάποιον με τον οποίο μιλάμε να προτείνει αυτή τη σκέψη. Ωστόσο, αν δεν επιμείνουμε σε αυτήν και την διαλογιστούμε, αυτή η σκέψη σύντομα θα μας εγκαταλείψει, μην έχοντας επιτύχει κάτι πολύτιμο.

Το ισχύει και με τις κακές σκέψεις. Δεν φταίμε πάντα για αυτές. Εάν κάποιος βάλει στο μυαλό μας μια σκέψη με μια δήλωση που κάνει, δεν είμαστε υπεύθυνοι για αυτήν. Είναι η παρατήρηση του άλλου που την βάζει εκεί, αλλά είμαστε υπεύθυνοι αν σταθούμε σε αυτή την κακή σκέψη. Επομένως, δεν πρέπει να αποθαρρυνόμαστε αν μπει στο μυαλό μας μια κακή σκέψη και ταυτόχρονα δεν πρέπει να νιώθουμε υπερβολική αυτοπεποίθηση όταν έχουμε μια καλή σκέψη. Το σημαντικό ερώτημα είναι: «Σε τι είδους σκέψεις στεκόμαστε;»

ΣΠΕΡΝΟΝΤΑΣ ΣΕ ΣΑΡΚΑ

Στο εδάφιο που ακολουθεί το εναρκτήριο κείμενό μας, ο Παύλος δηλώνει: «Αυτός που σπέρνει για τη σάρκα του θα θερίσει φθορά από τη σάρκα». (Γαλ. 6:8) Στο προηγούμενο κεφάλαιο ο απόστολος δηλώνει: «19

Φανερά δε είναι τα έργα της σαρκός, τα οποία είναι μοιχεία, πορνεία, ακαθαρσία, ασέλγεια, 20 ειδωλολατρεία, φαρμακεία, έχθραι, έριδες, ζηλοτυπία, θυμοί, μάχαι, διχοστασίαι, αιρέσεις, 21 φθόνοι, φόνοι, μέθαι, κώμοι, και τα όμοια τούτων, περί των οποίων σας προλέγω, καθώς και προείπον, ότι οι τα τοιαύτα πράττοντες βασιλείαν Θεού δεν θέλουνσι κληρονομήσει.» — Γαλ. 5:19-21

Η σπορά στη σάρκα μας περιλαμβάνει το να φροντίζουμε τα πράγματα της σάρκας, την ικανοποίηση των επιθυμιών της σάρκας και το να επικεντρωνόμαστε σε αυτό που λαχταράει η πεσμένη φύση μας. Αν υποκύψουμε, αυτοί οι πόθοι θα γίνονται όλο και πιο δυνατοί, με αποτέλεσμα κακά λόγια ή συμπεριφορές. Όσοι συνεχίζουν να υποχωρούν σε αυτές τις τάσεις, λέει ο Παύλος, θα «θερίσουν διαφθορά» [Αρχαίο Κείμενο: φθορά, καταστροφή δηλαδή].

Κάθε μέρα περιτριγυρίζομαθε συνεχώς από αυτά τα γήινα, σαρκικά ερεθίσματα. Πώς μπορούμε να αποτρέψουμε τον εαυτό μας από το να επηρεαστεί από τέτοιες διαφθορικές επιρροές; Ο Απόστολος Πέτρος μας δίνει την απάντηση για το πώς να ξεφύγουμε από τη «διαφθορά που υπάρχει στον κόσμο», γράφοντας: «Διά των οποίων εδωρήθησαν εις ημάς αι μέγισται και τίμιαι επαγγελίαι, ίνα διά τούτων γείνητε κοινωνοί θείας φύσεως, αποφυγόντες την εν τω κόσμω υπάρχουσαν διά της επιθυμίας διαφθοράν.» (Β΄ Πέτ. 1:4) Πράγματι, ο Θεός μάς έχει δώσει πολλές υπέροχες μεγάλες και πολύτιμες υποσχέσεις, οι οποίες θα μας ενισχύουν ανάλογα με το πόσο αντιλαμβανόμαστε τη σημασία τους και μένουμε σε αυτές.

ΣΠΕΡΝΟΝΤΑΣ ΣΤΟ ΠΝΕΥΜΑ

Στο εδάφιο Γαλάτας 6:8, ο Παύλος συνεχίζει δηλώνοντας: «Αλλά εκείνος που σπέρνει για το Πνεύμα θα θερίσει από το Πνεύμα αιώνια ζωή». Εάν οι σκέψεις και η προσοχή μας εστιάζονται σε ουράνια πράγματα, η

ανάπτυξη του χαρακτήρα μας θα γίνει σε πνευματικές γραμμές. Υπάρχει μόνο μία πηγή από την οποία παρέχονται αυτοί οι καλοί σπόροι ή σκέψεις — ο Λόγος του Θεού. Εκατομμύρια έχουν Βίβλους, αλλά πολλοί αφήνουν τον Λόγο του Θεού κλειστό και ως εκ τούτου «άσπαρτο». Ας μην αφήσουμε, λοιπόν, ας πούμε, τον σπόρο στο «πακέτο».

Πρέπει να σπείρουμε αυτό που ελπίζουμε να θερίσουμε. Αν θέλουμε μια καλλιέργεια από γογγύλια, σπέρνουμε σπόρους γογγυλιού. Κανένας άλλος σπόρος δεν θα κάνει. Παρομοίως, αν επιθυμούμε να αναπτύξουμε στον χαρακτήρα μας τον «καρπό του Αγίου Πνεύματος», που είναι αγάπη, χαρά, ειρήνη, υπομονή, καλοσύνη, πίστη, πραότητα και εγκράτεια, πρέπει να σπείρουμε αυτούς τους σπόρους, ή δεν θα προκύψει καμιά σοδειά. —Γαλ. 5:22,23

Εκείνοι που φροντίζουν για τα πνευματικά πράγματα—δηλαδή, σπέρνουν στο Πνεύμα—φρονούν τα άνω και όχι τα επίγεια («τα άνω φρονείτε, μη τα επί της γης»). (Κολ. 3:1,2) Αν επιδιώκουμε να εξελιχθούμε σε πνευματικές γραμμές, θα προοδεύσουμε στην απόκτηση πνευματικών καρπών. Σε εύθετο χρόνο, θα θερίσουμε ένα χαρακτήρα που μοιάζει με τον Κύριο και θα γινόμαστε όλο και περισσότερα αντίγραφα του αγαπητού Υιού του Θεού. Σε αυτούς είναι υπεσχεμένο να θερίσουν την «αιώνια ζωή». Αλλού, ο Παύλος νουθετεί: «Τούτο δε λέγω, ότι ο σπείρων με φειδωλίαν και με φειδωλίαν θέλει θερίσει, και ο σπείρων με αφθονίαν και με αφθονίαν θέλει θερίσει.» —Β' Κορ. 9:6

Η ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΕΥΘΥΝΗ

Πολύ λίγοι συνειδητοποιούν σε ποιο βαθμό σχηματίζουμε τον δικό μας χαρακτήρα, σε ποιο βαθμό το μυαλό μας είναι κήπος στον οποίον μπορούμε να φυτέψουμε είτε τα αγκάθια ή τα γαϊδουράγκαθα της αμαρτίας, είτε τους σπόρους που θα αναπτύξουν τους καρπούς του Αγίου Πνεύματος. Εκείνοι που αναζητούν

τα ουράνια πράγματα, την από κοινού κληρονομιά με τον Χριστό Ιησού, πρέπει να φυτέψουν ή να εκθέσουν στο μυαλό και στην στοργή τους, εκείνες τις ιδιότητες που ο Κύριος επισημαίνει ως βασικές για την ανάπτυξη ενός χριστιανικού χαρακτήρα.

Έτσι, ο Επουράνιος Πατέρας μας αναθέτει σε όλους εκείνους που έχουν αποδεχτεί την ουράνια κλήση και που έχουν συνάψει διαθήκη μαζί του, την ευθύνη για την επιτυχία ή την αποτυχία τους στην απόκτηση του βραβείου. Ωστόσο, δεν μένουμε χωρίς βοήθεια σε αυτή τη δουλειά. Μέσω του Λόγου του, ο Επουράνιος Πατέρας επισημαίνει τις φυσικές μας αδυναμίες και ατέλειες. Στη συνέχεια, υποδεικνύει πώς έχει παράσχει πλήρη αντιστάθμιση για αυτά τα σαρκικά ελαττώματα, που βρίσκονται στην αξία και τη θυσία του μονογενούς Υιού του Ιησού, του Αυτρωτή μας. (Α' Ιωάννη 1:7-10) Ο Θεός μάς ενημερώνει επίσης για τους καρπούς του Αγίου Πνεύματος που πρέπει να αναπτύξουμε στον χαρακτήρα μας, αν θα γίνουμε συγκληρονόμοι με τον Χριστό. Αυτά απεικονίζονται από τη ζωή και τις διδασκαλίες του Ιησού, το παράδειγμα που πρέπει να ακολουθήσουμε. —Λουκάς 9:23• Ιωάννης 12:26• Α' Πετ. 2:21

Καθώς αναλογιζόμαστε την ευθύνη που μας έχει ανατεθεί, μπορεί στην αρχή να αισθανόμαστε πολύ φορτωμένοι. Ωστόσο, θα πρέπει να δούμε αυτό το θέμα από τη σκοπιά της χάρης του Θεού. Πρώτον, θα πρέπει να σκεφτούμε τι ευλογημένο προνόμιο μας έχει δοθεί στο να έχουμε την ευκαιρία να «μεταμορφωθούμε με την ανανέωση» του μυαλού μας, ώστε να μπορούμε όλο και περισσότερο να γνωρίζουμε τον Θεό και τον θεϊκό του σκοπό και να αγωνιζόμαστε να ακολουθήσουμε το «αγαθό και ευπρόσδεκτο και τέλειο θέλημα του Θεού». Επιπλέον, ο Θεός έχει θέσει μπροστά μας τη μεγαλύτερη ανταμοιβή που μπορούμε να φανταστούμε, τη θεϊκή φύση, επειδή κάνουμε αυτό που είναι απλώς η «εύλογη υπηρεσία» μας και που θα μας φέρει άφθονη «χαρά και ειρήνη στην πίστη». —Ρωμ. 12:1,2• Β' Πετ. 1:3,4• Ρωμ. 15:13

Λόγω των ατελειών της σάρκας μας που κληρονομήσαμε μέσω του Πατέρα Αδάμ, δεν μπορούμε ποτέ, σε αυτή τη ζωή, να επιτύχουμε την τελειότητα που επιθυμούμε. Θα υπάρξουν ελαττώματα και αδυναμίες του μυαλού, της σκέψης, του λόγου και των πράξεων. Ωστόσο, θα πρέπει να αγωνιζόμαστε να ζούμε όσο πιο κοντά στα πρότυπα του Θεού μπορούμε. Ο Κύριος θα αντισταθμίσει τις ακούσιες αδυναμίες μας. Η χάρη Του θα μας είναι αρκετή και θα μας επιτρέψει να νικήσουμε. Από την άλλη, αν σπείρουμε κατά σάρκα, θα θερίσουμε το κακό στη σάρκα μας. Εάν, ωστόσο, παραμείνουμε πιστοί στον Κύριο και μετανοήσουμε για τις αμαρτίες και τα ελαττώματά μας, προσπαθώντας να τα ξεπεράσουμε, αυτός θα παρακάμψει αυτές τις εμπειρίες για το καλό μας.

ΦΥΤΕΨΕ ΚΑΛΟΥΣ ΣΠΟΡΟΥΣ ΚΑΙ ΞΕΡΙΖΩΣΕ ΤΟ ΚΑΚΟ

Στην πεσμένη ανθρώπινη κατάστασή μας, υπάρχει μια φυσική έλξη προς τα γήινα πράγματα, ειδικά αφού επί του παρόντος ζούμε την εποχή της άδειας για το κακό. Αν και αυτά τα γήινα πράγματα είναι λερωμένα από αμαρτία και, από πολλές απόψεις, είναι δυσάρεστα για εμάς, επειδή έχουμε μάθει να αγαπάμε τη δικαιοσύνη και να μισούμε την ανομία. Ωστόσο, υπάρχει ακόμα μερικές φορές μια ισχυρή έλξη προς ακόμη και αυτά τα ελαττωματικά γήινα πράγματα. Όπως τα ζιζάνια, η γήινη τρυφερότητα και οι επιθυμίες φαίνονται να ξεπηδούν αυθόρμητα από σπόρους. Οι Χριστιανοί, λοιπόν, που κρατούν την καρδιά τους στην αγάπη του Θεού, δεν πρέπει μόνο να φυτεύουν καλούς σπόρους, να συνεχίζουν να δείχνουν τη στοργή τους για τα ουράνια πράγματα, αλλά πρέπει επίσης να ξεριζώνουν συνεχώς τα ζιζάνια των γήινων επιθυμιών και έλξεων. —Α' Ιωάννου 5:2-4• Ιούδας 21

Ο Απόστολος Παύλος τονίζει επανειλημμένα τα διαρκή αποτελέσματα των σκέψεων στις οποίες

επικεντρωνόμαστε, δηλώνοντας τη σημασία της «αιχμαλωσίας κάθε σκέψης στην υπακοή του Χριστού». (Β' Κορ. 10:5) Αλλού, νουθετεί επίσης: «Το λοιπόν, αδελφοί, όσα είναι αληθή, όσα σεμνά, όσα δίκαια, όσα καθάρá, όσα προσφιλή, όσα εύφημα, αν υπάρχη τις αρετή και εάν τις έπαινος, ταύτα συλλογίζεσθε» —Φιλ. 4:8

«ΑΠΟΒΑΛΛΩ» ΚΑΙ «ΝΤΥΝΟΜΑΙ»

Ο Παύλος παρότρυνε τους Κολοσσαείς αδελφούς, γράφοντας: «Τα άνω φρονείτε, μη τα επί της γης.» Στη συνέχεια παρέχει έναν κατάλογο των αλλαγών που πρέπει να συμβούν σε εκείνους που έχουν αφιερωθεί ολοκληρωτικά στον Κύριο, δηλώνοντας: «5 Νεκρώσατε λοιπόν τα μέλη σας τα επί της γης, πορνείαν, ακαθαρσίαν, πάθος, επιθυμίαν κακήν και την πλεονεξίαν, ήτις είναι ειδωλολατρεία, 6 διά τα οποία έρχεται η οργή του Θεού επί τους υιούς της απειθείας, 7 εις τα οποία και σεις περιεπατήσατέ ποτέ, ότε εξήτε εν αυτοίς· 8 τώρα όμως απορρίψατε και σεις ταύτα πάντα, οργήν, θυμόν, κακίαν, βλασφημίαν, αισχρολογίαν εκ του στόματός σας· 9 μη ψεύδεσθε εις αλλήλους, αφού απεξεδύθητε τον παλαιόν άνθρωπον μετά των πράξεων αυτού » —Κολ. 3:2,5-9

Τι είναι πιο συνηθισμένο μεταξύ των ανθρώπων γενικά σήμερα από το να θυμώνουν; Ακόμη και εκείνοι που έχουν δεχτεί το όνομα του Χριστού μπορεί, κάποια στιγμή, να είχαν κακόβουλες ή αγενείς σκέψεις όσον αφορά σε κάποιον άλλο. Πόσοι είναι αυτοί που επιδίδονται σε συκοφαντίες; Αυτό γίνεται συχνά με τέτοιο τρόπο ώστε να εξαπατηθεί και να σκοντάψει όχι μόνο ο ακροατής, αλλά και ο ομιλητής όσον αφορά την πρόθεση της καρδιάς του να μιλήσει για τους άλλους με αγενή τρόπο.

Αν αποφευχθεί κάθε κακή και ακάθαρτη γλώσσα, τι υπέροχος κόσμος θα ήταν αυτός! Όλοι οι ακόλουθοι του Χριστού θα πρέπει να φροντίζουν ώστε, στο εξής, κάθε λέξη που βγαίνει από τα χείλη τους να είναι τέτοια που θα ήταν «καλή για οικοδόμηση, ... ώστε να δώσει

χάρη σε εκείνους που ακούν». Οι αληθινοί Χριστιανοί «να μη βλασφημώσι μηδένα», προσθέτει ο Παύλος. (Εφεσ. 4:29• Τίτον 3:2) Οι συκοφαντίες και οι κακές ομιλίες είναι μια δολοφονία του χαρακτήρος κάποιου άλλου! Η συκοφαντία είναι εξίσου συκοφαντία είτε η δήλωση είναι αληθινή είτε ψευδής, και έτσι θεωρείται όχι μόνο βάσει του νόμου του Θεού, αλλά και των νόμων των πολιτισμένων ανθρώπων. Επιπλέον, όσοι ακούν πρόθυμα τους συκοφάντες, συμμετέχουν στις κακές τους πράξεις. «Ο κακοποιός υπακούει εις τα άνομα χείλη· ο ψεύστης δίδει ακρόασιν εις την κακήν γλώσσαν.» —Παρ. 17:4

Ο Παύλος μας προτρέπει όχι μόνο να αποβάλουμε τις κακές διαθέσεις της πεσμένης σάρκας μας, αλλά να «ντυθούμε» τους διάφορους καρπούς του Αγίου Πνεύματος που παραδειγματίζονται στην Κεφαλή μας, τον Χριστό Ιησού.

Στο εδάφιο Κολοσσαείς 3:12,13, ο απόστολος μάς νουθετεί να ντυθούμε με: (1) «Εσπλαχνικές καρδιές», μια διάθεση μεγαλοσύνης και γενναιοδωρίας της καρδιάς προς όλους. προς τους ομοπίστους, τους γείτονες, τους φίλους, τους συγγενείς, ακόμη και προς τους εχθρούς μας. (2) «καλοσύνη» προς όλους. (3) «ταπεινοφροσύνη» του νου, που είναι το αντίθετο της υπερηφάνειας, της καυχησιολογίας, της αλαζονείας. (4) «πραότητα», πραότητα διάθεσης. (5) «υπομονή», με τα ελαττώματα και τις αδυναμίες των άλλων. (6) «υποφέροντες αλλήλους και συγχωρούντες εις αλλήλους, εάν τις έχη παράπονον κατά τινος· καθώς και ο Χριστός συνεχώρησεν εις εσάς, ούτω και σείς.» Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να ανεχόμαστε ο ένας τις ιδιαιτερότητες της ιδιοσυγκρασίας και της διάθεσης του άλλου. Θα πρέπει ελεύθερα να συγχωρούμε ο ένας τον άλλον, αν βρεθεί κάποια αιτία προσβολής ο ένας στον άλλον, μαθαίνοντας, εν τω μεταξύ, να διορθώνουμε τον εαυτό μας καθώς βλέπουμε τα δικά μας ελαττώματα να αντικατοπτρίζονται στους άλλους.

Το πρότυπο για όλη αυτή την πορεία συμπεριφοράς βρίσκεται στην πορεία του Κυρίου

απέναντί μας, γιατί σίγουρα ήταν γενναιόδωρος, ευγενικός, ανεκτικός και επιεικής μαζί μας. Πρέπει, λοιπόν, να κάνουμε το ίδιο με τους εν Χριστώ αδελφούς μας.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΚΛΕΚΤΟΥΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Η νουθεσία του Αποστόλου είναι γραμμένη στους «εκλεκτούς του Θεού, άγιους και αγαπημένους». (Κολ. 3:12) Έτσι, εφιστά την προσοχή μας στο γεγονός ότι, επί του παρόντος, ο Θεός δεν επιχειρεί μια αναμόρφωση όλης της ανθρωπότητας προς την κατεύθυνση αυτή, αλλά απλώς μια μεταμόρφωση εκείνων που έχουν συνάψει ειδική διαθήκη μαζί του. Εκείνοι που ελπίζουν να κάμουν «βεβαίαν την κλήσιν και την εκλογήν αυτών» για ένταξη στη δοξασμένη Εκκλησία, θα αγωνιστούν ένθερμα για να καλλιεργήσουν κάθε έναν από αυτούς τους καρπούς του Αγίου Πνεύματος στη ζωή τους.

Ο Παύλος όχι μόνο μας λέει τι να «αποβάλουμε» και τι να «φορέσουμε» (ντυθούμε), αλλά στη συνέχεια προσθέτει: «Ενδύθητε την αγάπην, ήτις είναι σύνδεσμος της τελειότητος.» (εδάφ. 14) Έτσι η αγάπη απεικονίζεται ως η αρχή που ενώνει όλες αυτές τις διαφορές χάρες.

Ο Απόστολος επιθυμεί να συνειδητοποιήσουμε ότι οι ιδιότητες της πραότητας, της υπομονής και όλων των άλλων που αναφέρει, δεν μπορούν να είναι απλή ευγένεια, αλλά πρέπει να αναπτύσσονται με αγάπη στις καρδιές μας. Αν όχι, δεν θα είμαστε κατάλληλοι για μερίδιο στην ουράνια βασιλεία. Ο καθένας από εμάς πρέπει να αναπτύξει όλες αυτές τις διαφορές χάρες στη θέλησή και στις προθέσεις μας και να τις δέσουμε με τους δεσμούς της αγάπης—της αγάπης για τον Κύριο, για τη δικαιοσύνη, για τους αδελφούς μας και, συμπαθητικά, για ολόκληρη τη δημιουργία που στενάζει.

«ΜΗΝ ΠΛΑΝΑΣΘΕ»

Στο αρχικό μας κείμενο ο Παύλος γράφει, «Μη

πλανάσθε». Εδώ επισημαίνει τον κίνδυνο να εξαπατήσουμε τον εαυτό μας, μη συνειδητοποιώντας αν σπέρνουμε στο πνεύμα ή στη σάρκα. Σε άλλο σημείο η Αγία Γραφή επισημαίνει ότι η καρδιά (ή ο φυσικός μας νους) είναι «απατηλή υπέρ πάντα και σφόδρα διεφθαρμένη». (Ιερ. 17:9) Επομένως, ο νέος μας νους πρέπει να προσέχει συνεχώς, εξετάζοντας τον εαυτό μας με ειλικρίνεια, διαφορετικά μπορεί να πέσουμε στην απατηλή παγίδα της παλιάς μας φύσης. —Β΄ Κορ. 13:5• Γαλ. 6:4

Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν αρκεί απλώς να συμφωνήσουμε να σπείρουμε στο Πνεύμα. Ο θερισμός των πνευματικών ευλογιών και της ανάπτυξης της καρδιάς θα εξαρτηθεί από την πιστότητα και την επιμονή μας να συμμετέχουμε ενεργά σε αυτό το έργο σποράς. Εκείνοι που σπέρνουν για το Πνεύμα και αγωνίζονται ειλικρινά καθημερινά να ζήσουν μια πνευματική ζωή, επιδιώκοντας να υπηρετήσουν το θέλημα του Θεού με τα λόγια, τις πράξεις και τις σκέψεις τους, θα θερίσουν τη μεγαλύτερη σοδειά πνευματικών καρπών με τις διάφορες ιδιότητες της ομοιότητας του χαρακτήρος του Κυρίου μας, Ιησού. Όπως έγραψε ο ψαλμωδός για την ένθερμη αγάπη του για το νόμο του Θεού, «πόσον αγαπώ τον νόμον σου· όλην την ημέραν είναι μελέτη μου.» —Ψαλμ. 119:97

Εάν, ωστόσο, σπέρνουμε κατά σάρκα, επιδιώκοντας να ζήσουμε κατά ή να ικανοποιήσουμε τον εαυτό μας, ή επιθυμώντας να ευχαριστήσουμε τους γήινους φίλους ή συγγενείς μας, μπορούμε να αναμένουμε ότι οι σαρκικές επιθυμίες που καλλιεργούνται με αυτόν τον τρόπο θα δυναμώσουν στη ζωή μας. Ένας τέτοιος τρόπος συμπεριφοράς θα μας κάνει να παρακμάζουμε αναλογικά προς τη κατεύθυνση του Πνεύματος. Όταν δίνουμε προσοχή στις σαρκικές κλίσεις της πεσμένης φύσης μας, εμποδίζουμε την πνευματική μας πρόοδο και η τάση είναι προς τη διαφθορά.

Η ΠΙΣΤΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Ας «νεκρώνουμε» στο μέγιστο δυνατό βαθμό τις κλίσεις της σάρκας μας και ας επιδιώκουμε να ζούμε σε αρμονία με το Πνεύμα του Κυρίου. Στην ίδια αναλογία θα δυναμώσουμε πνευματικά, προετοιμαζόμενοι για την αιώνια ζωή στο πνευματικό επίπεδο που υποσχέθηκε ο Θεός σε εκείνους που θα δείξουν την αγάπη τους γι' αυτόν και την πίστη τους στις αρχές του. — Ρωμ. 8:12-14

Αυτό δεν σημαίνει ότι μόνο εκείνοι που αποκτούν πλήρη κυριαρχία της σάρκας τους θα λάβουν ευλογία από τον Κύριο. Το σημαντικό σημείο που πρέπει να λάβουμε υπόψη είναι ότι εάν δεν δείξουμε στον Κύριο εκτίμηση για τα πνευματικά πράγματα, δεν θα σημειώσουμε πρόοδο σε αυτά. Δεν θα είμαστε κατάλληλοι για την ανταμοιβή της «δόξας και τιμής και αθανασίας». (Ρωμ. 2:7) Ενώ, αν η συμπεριφορά μας φανερώνει στον Κύριο την αγάπη μας για τη δικαιοσύνη και την επιθυμία μας να τον ευαρεστούμε, όσο αδύναμη κι αν είναι η σάρκα μας, θα τους θεωρήσει άξιους για την αιώνια ζωή, γνωρίζοντας ότι όταν θα έχουν τα τέλεια σώματα της ανάστασης, θα χαρούν να ζήσουν σε απόλυτη αρμονία με τις θεϊκές διατάξεις. Ο Απόστολος Παύλος σε ένα άλλο μέρος έγραψε: «Διά να πληρωθή η δικαιοσύνη του νόμου εις ημάς τους μη περιπατούντας κατά την σάρκα, αλλά κατά το πνεύμα.» — Ρωμ. 8:4

Σιγά σιγά θα αναπτυχθεί ο χαρακτήρας μας. Η σπορά που κάνουμε σήμερα θα φέρει τον θερισμό ώριμων καρπών αύριο. Ο απόστολος καταλήγει στο συμπέρασμα, προτρέποντάς μας να μείνουμε πιστοί και «ας μη αποκάμνωμεν δε πράττοντες το καλόν· διότι εάν δεν αποκάμνωμεν, θέλομεν θερίσει εν τω δέοντι καιρώ. 10 Αρα λοιπόν ενόσω έχομεν καιρόν, ας εργαζώμεθα το καλόν προς πάντας, μάλιστα δε προς τους οικείους της πίστεως.» — Γαλ. 6:9,10
